

Niemieccy strzelcy spadochronowi lądują w Norwegii.

Kamizelka ratownicza strzelca spadochronowego, która chroni go przed utonięciem na wypadek „wodowania”.

Jak działają spadochroniarze?

„Kölnische Zeitung” zamieszcza ciekawą reportaż na temat działalności spadochroniarzy w obecnej wojnie, która użyła ich po raz pierwszy jako osobnej broni.

Zadania, do których potrzeba najwięcej może zimnej krwi i odwagi, przypadają przede wszystkim spadochroniarzowi. Muszą oni dostawić się na tyły nieprzyjaciela zdobywać ważne dla swojej armii polacie ziemi i muszą stawić czoło najsilniejszym atakom nieprzyjaciela.

Samo zeskoczenie z samolotu ze spadochronem na plecach, jest tylko środkiem do tego celu. Oczywiście tylko ludzie odważni i zdecydowani na wszystko nadają się do tych przyjemności. Ale samo zeskoczenie z samolotu, jakkolwiek wymaga i treningu i odwagi, nie jest bynajmniej całym zadaniem spadochroniarza. — Jest właściwie początkiem jego działania. Zanim spadochroniarz będzie mógł zażyć zasłużonego wypoczynku,

musi walczyć dłużej z nieprzyjacielem i to w najgorszych warunkach,

ale dopiero, kiedy na horyzoncie zjawia się jego koledzy, wtedy może być pewnym ratunkiem.

Jak się odbywa przede wszystkim start spadochroniarzy?

Sięniący w samolocie, uzbrojeni po same zęby, czekają na chwilę, kiedy będą mogli zeskoczyć, przyczem trzeba wziąć pod uwagę, że na samolocie jest tyle środków eksplozujących, że wystarczy jedna iskra, aby cały samolot wyleciał w powietrze. — Są to więc chwile, w których nie ma już możliwości cofnięcia się.

Z chwilą zeskoczenia zaczyna się dopiero właściwa ich praca, a przede wszystkim walka piechoty bez jakichkolwiek środków pomocniczych i bez pomocy drugiej broni, jak np. artylerji czy tanków.

Jest to walka na wszystkie strony,

przy której chodzi o zdobycie tego lub innego ważnego obiektu, ale też walka o życie każdej jednostki. W takich chwilach dopiero ukazuje się właściwy duch spadochroniarzy, którzy muszą być nie tylko zdecydowani na wszystko, ale wierzyć w zwycięstwo i odznaczać się wielką wytrzymałością.

Jest właśnie lipiec roku 1939 i tworzy się nowy batalion spadochroniarzy, do którego przeznaczono również i mnie. Ze wszystkich stron Niemiec zgłaszają się ochotnicy, ale nie wszystkich przyjęto do tej służ-

by, gdyż niektórzy mieli zupełnie fałszywe wyobrażenie o swoich zadaniach. Badano też każdego osobno, aby stworzyć zespół bez zarzutu.

Zaczęło się predkie szkolenie tych ochotników, którzy

musieli nauczyć się wielu nowych rzeczy.

Większość ochotników pochodziła z broni lotniczej, to też nie miała nieraz wiele pojęcia o walce pieszej. Ćwiczenia odbywały się przy lekkim i ciężkim karabinie maszynowym, z pistoletem i granatem w rękę. Ale pozbawienie ich ochotnicy mieli wyobrażenia o obronie przeciwpancernej i przeciwgazowej. Wszystkie te wiadomości musiały być opanowane przez ochotników, aby tworzyły jedną skoordynowaną całość. Poza to ćwiczone się również w zakresie służby meldunkowej i zabezpieczającej.

I naraz przyszła wojna. Użyto nas na

prawem skrzydła armji niemieckiej, jako ruchomą rezerwę lotnictwa lądującego, nie użyto nas jednak na przednim froncie i pozwolono poczekać aż do chwili, kiedy wybuchła wojna na zachodzie.

Wkrótce potem znaleźliśmy się w szkole spadochroniarskiej, w której przeprowadziliśmy różne ćwiczenia, a przede wszystkim gimnastykę, ćwiczenia w skakaniu i otwierania spadochronu. Zanim dokonaliśmy naszego pierwszego skoku o spadochronie, wytłumaczono nam wszystko w najdrobniejszych szczegółach. W końcu przyszła wielka chwila, kiedy spadochroniarze przygotowani do skoku, stanęli w drzwiach samolotu. Gwałtowny wiatr zatękał oddech. Nastąpiła chwila przykra, ale każdy skoczył zdecydowanie. Nastąpił gwałtowny ruch, a po chwili już spadochroniarz czuł, jak u jego ramion rozwijają się skrzydła spadochronu. Uczucie unoszenia się w powietrzu jest niezwykle miłe, to

Oddział spadochronowy po wylądowaniu.

też dalszy ciąg skoku nie robi już przykrości, a

Jedynie pierwsza chwila wymaga nerwowego opanowania.

Znowu przyszły tygodnie intensywnej pracy ćwiczebnej, zanim nadszedł rozkaz, że mamy wziąć udział w walce. 9 maja 1940 otrzymałem rozkaz z moją kompanją zdobycia w dniu następnym lotniska Katwijk w Holandji i przygotowania go do lądowania samolotów niemieckich. Poza to mieliśmy zdobyć powną główną szosę i ważny most. Na lotnisku znajdowały się dwie nieprzyjacielskie kompanje, w pobliżu prawie dwa pułki. Zadanie więc nie było takie proste.

Część spadochroniarzy miała wylądować wzdłuż szosy i mostów, druga część miała zająć się lotniskiem. W pół godziny po naszym lądowaniu miała być wysadzona piechota, czyli, że

w przeciągu pół godziny musieliśmy mieć całe lotnisko w naszym ręku.

Pozostała tutaj tylko jedna możliwość, że jest zaokoczyć nieprzyjaciela i jak się to mówi, skoczyć mu do gardła. Noc poprzedzającą nasze działania wojenne, spędziliśmy bezsenność. Wszyscy byli zbyt podnieceni i zbyt ciekawi, co przyniesie dzień następny. Ze świtanem zleciały nasze samoloty do pierwszego wielkiego udziału w decydujących posunięciach. Jakkolwiek koło nas pękały pociski, to jednak dążyliśmy niezłomie z tropu dalej do celu. W końcu znaleźliśmy się nad lotniskiem.

Powoli opuszczamy się ku ziemi, i tu zaraz zetknąłem się z brutalną rzeczywistością. Zanim stanęliśmy na ziemi — już gwizdały nam koło uszu kule. Ale teraz uzewnętrżniła się szybka decyzja i odwaga tych żołnierzy, walczących jedynie przy pomocy pistoletów i granatów ręcznych.

Chwila walki i lotnisko należało do nas, tak, że niektóre oddziały składające się z 4-5 żołnierzy, wzięły 15-tu i więcej jeńców do niewoli.

W ten sposób udało się zdobyć lotnisko i oczyścić je z załogi.

za wyjątkiem kilku gniazd karabinów maszynowych. Wkrótce potem mogła piechota lądować z łatwością i bez większych strat. Przez 5 dni utrzymywała kompanja spadochroniarzy wraz z oddziałem piechoty tę placówkę, broniąc jej przeciwko dziesięciokrotnej przewadze, tak długo, aż chorągiew zmuszona została do poddania się.

Wojna kosztuje 12 milionów funtów dziennie.

Nowy Jork, 30 stycznia. Minister finansów Morgenthau wygłosił przemówienie przed komisją spraw zagranicznych senatu, przyczem stwierdził m. in., że skutki finansowe załamania się Francji odbiły się ciężko na Anglii.

Anglia wprawdzie jest w stanie zapłacić obecnie za zamówienia poczynione w Stanach Zjednoczonych, nie dysponuje jednak odpowiednią ilością dolarów na zapłacenie dodatkowych zamówień. Przed załamaniem się Francji francuskie zapasy złota i konta dolarowe w Ameryce stały równie do dyspozycji Anglii. Obecnie jednak Anglii nie mogą w dalszym ciągu czerpać z kont francuskich.

W ciągu 16 miesięcy wojny zapasy złota i kont dolarowych Anglii spadły o 2,316 milionów dolarów. Anglii winni są za nowo poczynione zamówienia dotychczas 1,4 miliardów dolarów. Wojna kosztuje Anglię 12 milionów funtów dziennie, co czyni 60% całego dochodu narodowego. Wydatki zwiększają się jednak z każdym dniem. Dotychczas zaledwo 40% wydatków udaje się pokrywać podatkami.

W odpowiedzi na zapytania, Morgenthau oświadczył, że w duchu odpisał już w swoim czasie z rachunków długów angielskich w Ameryce, pochodzących z okresu wojny światowej sumę sięgającą 5,7 miliardów dolarów.

W dalszym ciągu stwierdził, że dotychczas nie rozpoczęto wykonywania zamówień Wielkiej Brytanji, opiewających na 2000 samolotów bojowych, a to z powodu braku kont dolarowych.

Zakupy materiałów wojennych przez Anglię zostały wstrzymane w grudniu. Na pytanie, czy nie dałoby się wykorzystać na cele dalszych pożyczek kont brytyjskich w Ameryce południowej i środkowej, Morgenthau odpowiedział, że w zamiarach kongresu leży zmobilizowanie tych kont.

Katastrofa autobusowa we Francji.

(S) Berno, 30 stycznia. Z Clermont-Ferrand donoszą: We wtorek popołudniu miała miejsce na szosie prowadzącej z Clermont-Ferrand do Aulnat groźna katastrofa autobusowa, w której zginęło 6 osób, zaś 20 odniosło poważne kontuzje.

Katastrofa nastąpiła wskutek zderzenia się dwóch samochodów ciężarowych. Autobus, który bezpośrednio po tym wypadku nadjechał na miejsce katastrofy, nie zdążył już ominąć obydwu samochodów, które zamknęły przejazd przez szosę. Autobus wpadł na rozbite samochody i sam roztrzaskał się.

ASPIRIN
teraz
tańsza

20 TABL. tylko zł. 1,75
6 TABL. .. zł. 75

Kancelarz Hitler gościł ministra Honwedów węgierskich.

(S) Berlin, 30 stycznia. Onegdaj kancelarz Hitler przyjął w obecności szefa naczelnej komendy armji feldmarszałka Keltela, w nowym gmachu kancelarskim, ministra Honwedów królestwa węgierskiego Visza Karola de Bartha.

Oddział piechoty oddał gościowi węgierskiemu przepisane honory wojskowe przy przyjeździe i odejździe.

We środe popołudniu minister spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentrop przyjął przebywającego obecnie w Berlinie ministra Honwedów Karola von Barthe.

Niemieccy strzelcy spadochronowi w chwili seskoku.

